

drept eller såret. — En sammenligning friller ennå sterkere ut til fordel for sabotasjen, når vi ikke bare tenker på de øyeblikkelige virkninger av aksjonen, men også på de mere langsiktige. Reparasjonsverkstedene i ubåthavnen er allerede satt istand og i drift igjen, men transformatorene har ennå ikke kunnet repareres på grunn av mangel på reservedeler. De militære virkninger av sabotasjen gjør seg altså framleis gjeldende i fullt omfang.

Dette var bare et par tydelige eksempler. Men all erfaring om sabotasje og bombing viser stort sett i samme retning. Etter dette skulle det være soleklart at det er ansvarsløst å skremme våre landsmenn bort fra den aktive sabotasjen med løgnaktige påstander om at det ikke nytter, og at det koster så meget fordi tyskerne hentetter gisler o. s. v. Ingen god nordmann vil idag nekte for at sabotasjen er meget virksomningsfull, men så er det dette med gisler. Vi må naturligvis i verste fall være forberedt på at sabotasje kan koste noen liv i form av skutte gisler. Men nasjonalt sett er slike offer fullt forsvarlige, og de teller ikke meget i sammenlikning med de hundrevis av menneskeliv som går tapt under et eneste litt større flyangrep. En økning av sabotasjevirksomheten vil sette våre allierte istand til å jnnskrenke bombingene over våre storbyer og reservere flystyrkene i sterkere grad til spesielle mål som sabotasjen ikke makter å gjøre noe med.

Derfor er det en nasjonal plikt å uivikle og øke sabotasjen med alle tilgjengelige midler, for den er tross alt en av de billigste og mest effektive kampmetoder på heimefronten.

HUSK AT FOLK SOM ER ETTERSØKT AV GESTAPO HAR KRAV PÅ HUSLY OG MAT. VÆR MED OG HJELP DU OG.

TYSKERNE MÅ RAMMES PÅ ALLE FELTER OG MED ALLE MIDLER:

Tysklands fall er nær forestående. Etter at deres hærer har stått i kausen i øst og ved kanalkysten i vest, etter å ha okkupert de fleste land i Europa står Tyskland nå foran fullstendig tilintetgjørelse. Det stolte nazi-oppgaverte tyske folk er nå knelket. Stoltheten er borte. Tilbake er nå bare en grå, krigstrett masse. Bare Gestapo, SS og deres hensynsløse ledere er årsak til at de enno ikke har kapitulert. Det tyske folks stolte og vakre by blir lagt i ruiner, deres heimer ødelagt, og dette bare for å utsette de ledende nazihyeners fall og død.

I dag stormer de allierte arméer både fra øst og vest inn over Tyskland. Den ene by etter den andre faller. Tyske fanger overgir seg i tusenvis. Nederlaget er en kjensgjerning.

Så er det stillingen i vårt land. Her er tyskerne enno herskere, og det er vårt mål å få tyskerne ut herfra så snart som mulig; men før Tyskland kapitulterer må vi hindre dem i å komme ut av landet til forsterkninger for andre frontavsnitt. Våre dyktige og presisjonssikre sabotører gjør hva de kan for å hindre dem i dette. Der er som ledd i dette satt i gang sabotasje på bilverksteder, jernbanenett, tunneler og broer, samt tyske bensinstasjoner. Tyskerne må hindres på alle mulige måter. All deres krigsproduksjon, hele deres krigsmaskin her må vi forsøke å ødelegge best mulig. Vi er alle sammen klar over at sabotasjen også i visse tilfeller kan ødelegge noe for oss sjøl. Dette må vi ikke klage og syte for. Vi må huske at vi er i krig, og at krigens harde lov gjelder. Det vi hittil har hatt av krigshendinger her i landet har vært minimalt i forhold til hva andre har måttet gå gjennom. Noe nærmer vi oss også sluttoppgjøret i Norge. Vi tyskerne kapitulerte her når nederlandet er slått, eller vil de som i her sagt, forsette kampen her i landet? Her er nå ca. 250 til 300 000 menn i landet, og fortsetter disse kampen, må vi gjøre regning med harde kamper. Den tyske ledelse her og våre heimlige nazibanditter er desperate og skyr intet middel for å redde seg lengst mulig. Der er også meget som talar for at tyskerne sjøl begynner innbyrdes stridigheter, og da skal man bare forholde seg i ro og la dem slåss. Det som er hovedtingen for oss i dag, er at vårt folk er oppmerksomme, besluttomme og handlekraftige.

OG HUSK: Alle ordrer som kommer fra heimefrontledelsen skal og må adlydes. Det som er meget gladelig for oss i dag, er at flere av de illegale aviser, som hittil har gått inn for passivitet i kampen, nå er gått over til den aktive linje. Hadde der fra ansvarlig hold fra begynnelsen av okkupasjonen vært arbeidet med å aktivisere vårt folk i kampen mot okkupantene hadde vi kunnet unngå meget av de lidelser tyskerne har påført oss, og kanskje allerede nå vært en fri nasjon i gjen.

Bare for å nevne tyskernes nedbrenning av store distrikter i Nord-Norge. Hadde de ansvarlige kretser her handlet hurtig og målbevisst, kunne dette vært unngått. Hvorfor ble der ikke satt i gang i Nord-Norge i flukt på disse steder finnes der bare noen fåtallige tyske tropper, og bare et par tre punkter er befestet. Lofoten og vesterålen i norsk-engelske hender skulle ha gitt tyskerne noe annet å tenke på enn å jage en ubevæpnet sivilbefolkning framfor seg. Der finnes jo tusentalls veltrenete norske tropper i Skottland og på Island, og der finnes en god og anvendbar norsk krigsflåte. Og tross vi har mistet mye av vår handelsflåte har vi en stor del som er brukbar. Ingen ting av dette kom i bruk. I stedet kom der oppfordring fra London radio om at ingen måtte evakuere frivillig, bare de som tvungsevakueres skal hjelpes. Det ansvarsløse i slike ordrer får vi nå og ikke oftere forekommer. Uten våpen skulle altså befolkningen i Nord-Norge nekte å lyde de velbevæpnede tyske SS-soldater. Kort sagt: Våre ledere har ikke vært seg sitt ansvar bevisst. De har unnlatt å organisere motstandsgrupper i Nord-Norge, og de som gikk inn for å organisere slike, er blitt sabotert. Snakket om anskaffelse av våpen er bare munnet ut i prat.

årsakene skal ikke diskuteres her. Vi bare konstaterer at her er gjort en stor feil både politisk og militært, og hvis man ikke forandrer på dette, men gjør feilen opp igjen, kan vi risikere tilintetgjørelsen av store deler av vårt folk og land.

Parolene er nå: Mer kunnskap inn i politikken. Prinsippet om den dyktigste må gjennomføres overalt fra øverst til nederst. Samarbeid og enhet i den politiske ledelse i Norge. **AKTIV NA POLITIKKEN VÆRE.**

Men de som så deg i den timen du
visste alt var endt
trodde du var forsvarer, i samtale ~~med~~
med din klient.
Belig og rank gikk du nedover
dødens grå korridor,
med ham som ditt liv var gitt til,
din kamerat og bror.

Net norske folks kamp og krigshistorie er enno ikke avsluttet.

Drivstoffkampen. Et av tyskeres største bensinlager i Oslo var utpekt som sabotasjemål i drivstoffkampen. Våre dyktige sabotører møtte fram en kvell og åpnet ild, for å få plassert sine sprenglegemer. Vaktholdet var imidlertid for sterkt, og de måtte trekke seg tilbake uten å få utført sin oppgave. Lageret skulle og måtte ødelægges, og sabotørene møtte opp igjen dagen etter med tredobbel styrke. I mellomtiden hadde også tyskerne forsterket sitt vakthold, og der oppsto regulær kamp mellom partene. Våre sabotører klarte likevel å få plassert sine sprengbomber slik at bensinlageret gikk i lufta. 7 tyskere måtte bøte med livet, samt to av våre egne, i trefningen. Vi er stilt over deres innsats i kampen for Norges frihet og sjølstendighet.

Lager ribbet. Flere tyske biler bemannet med norske sabotører i tyske uniformer kjørte en dag opp foran et A.T.-lager og overmannet og bandt vaktmannskapet, som bestod av tropps- og lagførere med N.S.-medlemskap. En av sabotørene var kledd i tysk offisersuniform, og hadde som oppgave å lede aksjonen. Han tok oppstilling på plassen framfor lagerbygningen og brølte på ekte tysk maner. De forbigående norske enste ikke situasjonen, likleledes de tyske offiserer og soldater, da disse trodde det var sine egne, som var ute på sine vanlige røvertokter. Kamoufleringen med de tyske ~~til~~ biler og uniformer var ugjennomskuelig. Resultatet av aksjonen var mere mat til de aktive norske heimefrontkjempere.

Fra "By og Bygd" henter vi følgende:

Kan dere klare å holde munn? Vi har ikke tall på de gangene vi har erget oss over den skadelige meddelsomhet som gjør seg gjeldende blant dem som har vært så heldige å få kjøpt litt mat på landet. Vi kenså godt forstå gleden til husmoren når hun har fått fatt på litt mat. La ikke denne gleden forlede deg til å bli så meddelsom at så snart du ser et menneske du kjenner, skal du på liv og død fortelle hos hvilken bonde du har vært. Disse betraktninger kommer tilbake til selleren, og gjør ham nervøs og forsiktig. Her er en av årsakene til at bøndene ikke vil selles. Hold munn med hva du har og hvor du har vært.

Gå i land: Etter at Norge er trukket inn i krigens direkte militære kampsoner, gav den allierte overkommando klar beskjed om at all skipsfart på Norge skulle stanses. Norske sjøfolk nølte ikke med å ta konsekvensen av dette. Fra en rekke båter er mannskapet gått i land, og i dekning. Sammen med våre dyktige sabotører har norske sjøfolk øvet mangel på å lamme de tyske sambandslinjene over havet. Men enno er der norske sjøfolk som ikke har forstått plikten sin og fortsatt seiler for de tyske volds-mennene. De siste flyraidene mot norske havner har forhåpentlig gjort det klart for dem at det er svik mot landet å bli ombord.

INGEN UNGDOM VED BERGENS SPORVEIER. I begynnelsen av året ble der ved Bergens Sporveier ansatt en del unge gutter som konduktører. Denne framgangsmåte resulterte i at de voksne konduktører ble tvangsendt til tysk slavearbeid. Dette strider mot de paroler som er sendt ut om at ingen må søke eller ta stillinger hos de nazikontrollerte offentlige myndigheter. En ting er sikkert. De som har tatt arbeid ved Bergens Sporveier under okkupasjonstiden vil bli avskjediget når friheten er gjenvunnet, men ikke bare det, de vil bli behandlet på samme måte som denazister hvis ærend de har gått.

Parolen er gitt en gang for alle:
INGEN UNGDOM VED BERGENS SPORVEIER.

En advarsel til svartebørshaiene. Under en krig blir der alltid mangel på matvarer, og ellers ting vi er vant med å ha til dagen. Der må under disse omstendigheter bli rasjonering på varene. Enhver borger får tildelt den rasjon som er bestemt. Dette vet vi i dag ikke er nok. Største delen av vårt folk er i dag underernært. Der er mangel på de viktigste næringsmidler, som vårt folk absolutt har bruk for i dag. Vi vet at tyskerne forsyner seg først med det de har bruk for. Det som da er igjen får folket til å se seg på å få fatt på de varer de kan. Under slike omstendigheter forsøker folket avskåret fra å kjøpe disse varer, da det blir for dyrt for dem. En arbeider har så lite i lønn i dag at det knapt nok strekker til for de varer børshaiene seg av situasjonen til å berike seg på disse livsviktige varer som vårt folk i dag så sår trenger. De betenker seg ikke til å ta flere 100 % i fortjeneste heller. Disse haiere unnskylder seg med at de unndrar ~~xxx~~ varene for tyskerne, og litt fortjeneste må vi jo ha. Det er vel og bra at man unndrar varene for tyskerne og hjelpe vårt folk med det, men man hjelper ikke sitt folk med å få fatt på disse varer når folket ikke har høve til å kjøpe dem. De som i det store og hele får fatt på disse varer er pengefolkene, samt disse som har beriket seg ved å drive for tyskerne. De som i dag trenger en røk som der er så lite av, har ikke høve til å kjøpe den, da prisene er så kollosalt høye. I stedet for å hjelpe vårt folk i denne tid med å få fatt i varene til en rimelig pris, nytter de seg av situasjonen til å berike seg. Denne usolidariske handlemåte må der no bli en slutt på. Enhver svartebørshai vil bli husket, han vil bli stilt i samme klasse som nazistene, og få den samme straff.

Saboter fagforeningskontingenten. Hva angår sabotasjen av fagforeningskontingenten, så må dette forsterkes. Alle fagforeningsmedlemmer må forstå at det å betale sin fagforeningskontingent til den nazistiske ladsorganisasjon i dag, er en dårlig handling, og et hvilket som helst påskudd til å betale denne kontingenten, er og blir et påskudd for å slippe å få "ubehageligheter". De enkelte medlemmers stillingtagen til kontingentsabotasjen no vil uten tvil også komme til å spille en rolle for den enkelte etter krigen. Der må i enno større grad enn hittil være nødvendig at fagforeningskontingenten fortsatt må betales til det illegale arbeid. De fagorganiserte må i høy grad være oppmerksom på at understøttelse av illegale organer, som f.eks. sabotasjearbeidet, evakueringsarbeidet, det illegale avisapparat og understøttelse av dem som lever illegalt osv. osv. er av stor betydning i dag. Derfor: **GI DIN FAGFORENINGSKONTINGENT TIL DET ILLEGALE ARBEID!**

Vær på vakt mot provokasjon.

Fra heimefrontens ledelse har det gjentatte ganger vært rettet advarsel til folk om å være på vakt mot eventuelle provokatører, og etter hvert som kampen skjerpes og avgjørelsen nærmer seg, stiger faren for provokasjoner. Vi vil derfor på det kraftigste understreke: etterkom ingen ordrer som ikke kommer gjennom de kanaler som er ubbygd av heimefronten. Det er ikke nok at eventuelle sirkulærer eller ordrer er undertegnet ~~MIK~~ H.L. under eventuelle provokatoriske sirkulærer. **UNN DE ORDRER SOM KOMMER GJENNOM DE AJENTE KANALER OG KONTAKTPUNKTER MA TILRAMMES.**

Spania. Churchill og dermed Storbritannia synes å ville avfinne seg med Franco-Spania. Vi forstår ikke dette.

Det republikanske Spania med sin folkevalgte regjering kjempet i flere år på vikende front for å holde seg fascisismen fra livet. Forsvars- løse byer ble bombet sønder og sammen av tyske og italienske fly, små barn ble forældreløse og andre lemlestet og drept, republikanske kvinnelige soldater voldtatt av fascistiske marokkanere.

Og dette skulle man avfinne seg med? Nei i ---- da skulle denne krig mot fascisme og reaksjon enno ikke vært ført til ende.

Franco forsøker å gjøre seg tynn no---- Falangen er ikke fascistisk ---- å nei da, den er så demokratisk så ----.

Men det spanske folk har alt fått smake dens demokrati - og det har fått nok.

Under befrielsen av Frankrike samlet spanjerne seg i Syd-Frankrike og dro over Pyreneene for å gjenopprette republikken - mens den franske radio- stasjon i Toulon fortalte Franco hva den mente om ham.

De spanske frihetskjempere ble slått denne gang, - javel, - men det blir de ikke neste gang.

Sovjetsamveldet har allerede sagt fra at den urett som skjedde i Spania må gjøres god igjen, og de fleste av Europas nasjoner vil nok slutte opp om dette.

Også vi har i Norge må gjøre vårt for at Franco, denne skamplott i Spanias og nasjonenes historie, en gang for alle blir visket ut.

Nyheterne:

I Nederland sprer kanadiske tropper seg ut over Nordsjøkysten.

Ems-munningen er nådd av polske styrker.

9. amerikanske armé utvider sitt brufeste på østbredden av Elben. Denne armé og den 1. amerikanske har fått samband med hverandre mellom Dessau og Leipzig.

Styrker fra 3. amerikanske armé står no 8 km fra den tsjekko-slovakiske grense. Dermed er Tyskland i virkeligheten ørskåret over på midten, i det tyskerne no ikke lenger har noen skikkelig vei- eller jernbaneforbinnelse mellom Nord- og Syd-Tyskland.

I sør står 7. armé 13 km fra N Nürnberg.

Ruhr-lommen er no skåret over i to, og motstanden der bryter sammen.

Russerne har enno ikke bekreftet den tyske meldingen om russisk storoffensiv i Küstrin- avsnittet.

Russerne står no 65 km vest for Wien, 80 km fra Linz. Tolbuchins styrker er gått over Donau og har nord for denne forent seg med Malinovskis styrker.

D O D O V E R D E T Y S K E O K K U P A N T E R O G
D E R E S F E M T E K O L O N N E , Q U I S L I N G E N E !

9. april 1945.

I år ble dagen blandt nordmenn heime, og ute høytideligholdt som den siste 9. april under okkupasjonen. I London ble det danske og norske folks kamp hedret ved en storlagen gudstjeneste i Westminster Abbey med bl. a. en kort preken av biskop Arne Fjellbu. Også i Sverige var det flere tilstelninger hvor våre landflyktige landsmenn kom sammen med dansker og svensker og utsendinger fra de allierte land for å minnes de tunge undertrykkelsens år, men samtidig med vissheten om at frigjøringens time er nær. Overalt var dagen i særlig grad viet minnet om våre falne, om alle dem som heime og ute har gitt livet for vårt folks frihet og selvstendighet, og om alle de tusener som blir pint og plaget og daglig dør i tyske fengsler og konsentrasjonsleirer.

Og her heime? Også her gikk tankene til dem som villig satte livet inn for at vårt folk skal få leve, til dem som risikerte alt i kampen for et enda bedre og rikere Norge enn det vi mistet 9. april 1940. På heimefronten kunne vi ikke høytideligholde dagen i åpne former. Her foregikk det i stillhet, under jorden.

Våre falne ville sikkert ikke like at vi satte oss til å sørge over dem. Minnet om dem virker langt heller som et krav til oss, et krav om ikke å gi opp, men kjempe videre med godt mot og i vissheten om at formålet med kampen er verd alle offer. Vi sørger ikke over våre døde. Vi er stolte av dem, stolte fordi vårt folk har skapt slike mennesker som klart så foran seg det store målet: et Norge som har framtiden for seg. Ved sitt eksempel har de vist oss veien dit. Vi hedrer best dem og deres kamp ved klart å kjenne forpliktelsen til aldri å gi opp kampen mot nazister og andre mørkemenn. Minnet om våre falne har lært oss at fedrelandet ikke bare er noe vi har arvet, det er også noe som skal vinnes i kamp. Vi er kallet til å vise at vi er fortjent til å bygge og bo i dette landet.

Norge i sluttkampen.

Krigen nærmer seg slutten, nazismens maktstilling holder på å bryte sammen i Tyskland. Men enda står det en tysk hær i vårt land, og Gestapo og SS sammen med quislingene fortsetter terroren mot vårt folk. Hvordan vil utviklingen arte seg her i landet når Tyskland om kort tid bryter sammen, kapitulerer og blir besatt av de allierte? Dette spørsmål opptar alle nordmenn no om dagen.

I beste fall vil et nazistisk sammenbrudd i Tyskland føre til at die Wehrmacht i vårt land vil overgi seg uten kamp. For vi må ha lov til å tro at de tyske soldater er trette av krigen og gjerne vil ha slutt på elendigheten. Vi håper naturligvis det skal gå slik, men det er sikkert uriktig av oss å regne med denne mulighet. Gang på gang har vi jo fått oppleve uhyggelige vitnesbyrd om de tyske soldaters slavemoral overfor deres nazistiske ledere, og gang på gang har vi sett hvilke fabelaktige evner og muligheter Gestapo og SS har lagt for dagen når det gjelder til å få tyskerne til å kjempe. Alt tyder på at nazistene har besluttet seg til å forsvare seg her i landet også etter at Tyskland er slått, og vi må regne med at de også en stund klarer å få soldatene til å kjempe for seg.

Dette er dystre utsikter for vårt land, men vi gjør rettast i å se situasjonen slik den faktisk er og ikke hengi oss til falske illusjoner. Vi bør forberede oss på fortsatt kamp enda en tid framover. Det vil bety merd og stadig skarpere terror, økende byrder og lidelser for vårt folk, økende utplyndring av landet, - og til slutt systematisk herjing og brekking etter hvert som fienden må vike unna.

Hva har vi så å stille opp mot slike muligheter? De fleste av oss vil da kanskje først og fremst tenke på en alliert invasjon. Og det er klart

at dersom det blir nødvendig, så må en slik invasjon komme. Men la oss forsøke å være nøkterne. Vi vet at de allierte har satt store krefter inn i kampen på kontinentet. Etter en slik kraftutfoldelse kan vi ikke vente at de på et øyeblikks varsel skal ha en klar invasjonsarmé over Nordsjøen. En aksjon av denne art trenger nødvendigvis grundige forberedelser, selv om våre allierte skynder på det de kan. Mågt kan hende innen hjelpen kommer. I den senere tid har det blandt nordmenn vært ført livlige diskusjoner om mulig militær hjelp fra Sverige. Det er naturligvis ikke utelukket at Sverige kan se seg i stand til å yte en slik støtte, men vi har ikke rett til å regne med den som noe sikkert.

Men en ting er i alle fall sikker: Dersom vi setter oss til med hendene i fanget for å vente på hjelpen utenfra, så fortjener vi ikke noen hjelp. Ingen hjelper den som ikke kan hjelpe seg selv, sier et gammelt ordtak. Vi må først og framst innstille oss på å kjempe selv. Det er vår soleklare plikt, og det er vår stolte rett. Og det kan bli helt nødvendig å gripe til våpen dersom vi ikke vil se hele landet i en slik forfatning som de befridde områder i Finnmark. Den brente jords politikk henger som entrusel over oss.

Vi har enno ikke på langt nær satt inn alle våre krefter i aktiv kamp, men at det nytter å slåss ser vi tydelig av de gode resultater som sabotasjedådelse akter å skjerpe kampmetodene i enno høyere grad. Radiomeldinger om kamp mellom Gestapo og hjemmestyrker om våpen og forsyninger som er kastet ned fra allierte fly, tyder bestemt på at vepnet kamp er nær forestående her i landet. Det betyr at partisankrigen endelig blir satt på dagsordenen.

I det hele viser det seg nå at det er kommunistenes krigspolitikk som er den riktige også for vårt land. Den gangen da kommunistene anmodet regjeringen om å støtte utviklingen av aktive kampformer, ble den aktive linje avvist og stemplet som uansvarlig. Kommunistene holdt imidlertid på sitt standpunkt. De gikk i spissen og organiserte på egen hånd sabotasjen som krigsmiddel. Den er nå anerkjent både av regjeringen og Heimefrontens ledelse som en meget viktig militær innsats. Noe er turen kommet til den skarpeste form for aktiv motstand: vepnet kamp. Riktignok kan det hevdes at det hadde vært bedre om vi på et tidligere stadium i krigen hadde gått i trening og skaffet oss erfaring i en slik form for krigføring. Da ville vi kunne regne med at innsatsen i slutfasen ville blitt mere effektiv. Men det er naturligvis aldri for sent, og friskarekrigen kan enno bli av avgjørende betydning for vår frigjøring, koordinert med alliert hjelp utenfra.

Sluttkampen under slike former vil kreve tunge offer av oss alle. Men formålet med kampen: å redde mest mulig av vårt land fra de tyske herjings- og brannpatruljer, gjør alle offer berettigede. Parolene for denne kamp må være: De unge våpenføre menn som brenner etter å slåss med våpen i hånd, må hurtigst mulig finne sin plass i de vepnede hjemmestyrker og blandt sabotørene. Alle de andre må virksomt slutte opp om den aktive kamp, hver på sitt område. Alle kan gjøre en innsats. Ikke minst viktig blir kampen på den økonomiske front. I år gjelder det bl.a. om at våronna blir forsvarlig gjennomført, slik at vi kan sikre vårt folk mot hungersnød til kommende vinter.

Og for alle gjelder det nå å stå sammen i kampen. Ingen gamle motsetningene må få stille seg i vegen for at heimefronten blir samlet om de store oppgavene: å vinne krigen og å vinne freden og friheten.

Dansk sabotasje. De danske sabotører feiret 9. april på sin egen måte. De erobret og førte over til Sverige 19 slepebåter og to handelsskip. Det største kuppet ble gjort i Kjøbenhavn. Lørdag kveld listet en del frihetskjemper seg ombord i et skip som losset brunkull i frihavnen. De gjemte seg ombord. Søndag var lossingen ferdig, og skipet stakk til sjøs etter en grundig tysk undersøkelse. Ingen av patriotene ble dog funnet. Da løsen var kvittert, kom sabotørene fram og tvang mannskapet til å adlyde ordre. Skipet ble satt på grunn ved Hveen, og pr. radio ble slepebåter tilkalt. Etterhvert som disse kom til "ulykkesstedet", ble de tatt. Mandag ble skipet trukket av grunnen uten å ha lidd noen skade. Det sto på sandbunn. Hele konvoien satte kurs for Landskrona, hvortil de ankom i god behold.

1. mai 1945.

Denne arbeiderklassens demonstrasjonsdag har alltid vært viet kampen for større demokratiske rettigheter for arbeiderklassen og hele det arbeidende folk og mot alle mørkemakter som vil hindre en utvikling fram mot en bedre verden. Aldri har det vært så tydelig som i år, i seirens år, at vi står på det avgjørende historiske vendepunkt mellom en gammel og en ny verden. Den gamle verden domineres av alle slags politiske og sosiale mørkemakter og karakteriseres av politisk og sosial ufrihet, økonomisk usikkerhet, av terror og konsentrasjonsleirer. Dens ypperste uttrykk er nazismen, som med Gestapo, SS og sine raseteorier har forsøkt å gjøre hele verden til en fangeleir, prisgitt herrefolkets luner. Mot denne undertrykkelsens og terrorens verden har alle framstegsvennlige krefter i menneskeheten reist seg til vepnet kamp. Denne kamp tar i første rekke arbeiderklassen levende del i, for det dreier seg her om en krig for politisk frihet og sosial trygghet, en krig som dermed legger til rette forutsetningene for at arbeiderklassen kan forberede seg på å gjennomføre sin store historiske misjon: å skape en ny tingenes tilstand, et nytt politisk og økonomisk demokrati for hele folket, en ny verden med ubegrensede utviklingsmuligheter både for den enkelte og for samfunnet.

Kampen har vært - og er - bitter og hard, og ofrene har vært tunge. Det er vår plikt å sørge for at de ikke har vært forgjeves. Disse forpliktelser kan vi bare oppfylle ved å forsterke kampen i vårt eget land. Og kampen gir store løfter, for denne maidagen betegner i år seirens dag. Vi står virkelig på terskelen til en ny verden. På alle fronter rykker frihetens armer fram, og vi kan ta det som et strålende varsel for framtiden at arbeiderklassens vepnete fortropp, Den røde armé, på denne 1. mai står i Berlin. Nazismen ligger i sine siste krampetrekninger, den gamle, overlevde verden synker i grus, og over Berlins ruinhauger skimter vi allerede omrissene av en ny og bedre framtid for hele menneskeheten.

Aldri har maidagens appell vært så tydelig og inntrengende som i år. Den maner arbeiderklassen til mannjevnt å ta aktiv del i kampen, til å sette alle krefter inn på oppbyggingen av framtiden og til å ta ledelsen i denne utvikling. Det er dens historiske rett og plikt. I denne kamp vil arbeiderklassen utløse alle sine mektige skapende krefter og komme til stadig større klarhet over at den har en viktig historisk oppgave: å lede hele menneskeheten fram mot et nytt liv, mot nye samfunnsformer hvor krig og elendighet ikke får lov å eksistere.

Folkestreiken.

Så tidlig som i fjor sommer da den allierte overkommando sendte ut sine instruksjoner til vårt folk, ble spørsmålet om folkestreiken berørt. Overkommandoen sa like ut at den under militære operasjoner i vårt land ville kunne komme til å kreve at alt arbeid som direkte eller indirekte tjener fiendens interesser, måtte opphøre. I den senere tid har regjeringen og heimefrontens ledelse ved flere høve forberedt oss på at folkestreiken kanskje vil bli proklamert i krigens slutfase.

Streik er et mektig og aktivt krigsmiddel som med stor virkning er blitt brukt i andre okkuperte land. Vi nevner her bl.a. den store og seierrike folkestreiken i Danmark ifjor sommer og jernbanestreiken i Nederland. Den lærdom vi kan trekke av disse aksjoner, er at slike omfattende streiker har stor virkning, er fullt forsvarlige i bestemte situasjoner og er mulige å organisere. Men forutsetningen for en seierrik er da for det første at hele folket står samlet bak aksjonen og aktivt støtter den. For